Úřední věstník
Evropské unie

CS
Řada L

2026/2467

6.11.2026

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) 2026/2467

ze dne 5. listopadu 2026

o finanční náhradě konečným spotřebitelům paliv a o vyřazených povolenkách na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii a o změně směrnice Rady 96/61/ES ([1]), a zejména na čl. 30f odst. 5 uvedené směrnice,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/2066 ([2]) stanoví podrobná pravidla pro předběžné stanovení podílu množství propuštěného paliva v případě činnosti, na kterou se vztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, aby se zabránilo vyřazení povolenek na emise, na něž se uvedená kapitola nevztahuje. Nemusí však vždy být možné ve všech případech správně určit kategorii konečných spotřebitelů, zejména pokud mezi regulovaným subjektem a konečným spotřebitelem neexistuje přímé dodavatelské spojení. V důsledku toho může dojít k tomu, že jsou vyřazeny povolenky na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa uvedené směrnice, a že se na konečné spotřebitele přenesou uhlíkové náklady na emise z činnosti, na kterou se uvedená kapitola nevztahuje.

(2) S cílem řešit situace, kdy nelze zabránit dvojímu započtení nebo vyřazení povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, mají být v souladu s uvedenou směrnicí stanovena pravidla pro poskytování finanční náhrady konečným spotřebitelům paliv ze strany členských států. Měla by být rovněž přijata pravidla pro vykazování údajů s cílem upravit množství povolenek pro celou Unii vydaných podle kapitoly IVa uvedené směrnice o vyřazené povolenky na emise, na něž se uvedená kapitola nevztahuje.

(3) Množství povolenek, za něž členské státy poskytnou finanční náhradu na vyšší než nulové úrovni, bude pravděpodobně nižší než celkový počet vyřazených povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, a to z několika důvodů. Za prvé, členské státy nesmí poskytnout všem konečným spotřebitelům náhradu na kladné úrovni za emise z činnosti, která nespadá do působnosti kapitoly IVa uvedené směrnice. Za druhé, při poskytování finanční náhrady mohou členské státy stanovit prahové hodnoty, pod nimiž náhradu na kladné úrovni neposkytují, aby omezily administrativní zátěž. Za třetí, někteří koneční spotřebitelé o náhradu, kterou by mohli obdržet, nemusí požádat. Za čtvrté, členské státy nemusí mít informace o případech, kdy regulované subjekty vyřadily povolenky na emise u konečného použití, na něž se kapitola IVa uvedené směrnice nevztahuje.

(4) Pokud členský stát v souladu s článkem 30j směrnice 2003/87/ES rozšířil rozsah působnosti obchodování s emisemi na činnost, která není uvedena v příloze III uvedené směrnice, může se tím výrazně snížit množství vyřazených povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa uvedené směrnice. V takovém případě je množství povolenek, za něž daný členský stát poskytuje finanční náhradu na vyšší než nulové úrovni, pravděpodobně nejspolehlivějším odhadem množství vyřazených povolenek na emise, na něž se kapitola IVa uvedené směrnice nevztahuje.

([1]) Úř. věst. L 275, 25.10.2003, s. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj.
([2]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/2066 ze dne 19. prosince 2018 o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES a o změně nařízení Komise (EU) č. 601/2012 (Úř. věst. L 334, 31.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj).

(5) Pokud členský stát nerozšířil rozsah působnosti obchodování s emisemi na činnost, která není uvedena v příloze III směrnice 2003/87/ES, lze celkový počet vyřazených povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa uvedené směrnice, který odpovídá celkovému množství povolenek, za něž členské státy poskytly náhradu na jakékoli úrovni včetně nulové, nejlépe odhadnout jako rozdíl mezi ověřenými emisemi vykázanými podle kapitoly IVa uvedené směrnice a emisemi CO_2 odpovídajícími činnosti, na kterou se vztahuje kapitola IVa uvedené směrnice, a vykázanými v národních inventurách skleníkových plynů členských států podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1999 ([3]).

(6) Podle čl. 30c odst. 3 směrnice 2003/87/ES se množství povolenek pro celou Unii vydaných podle kapitoly IVa uvedené směrnice od roku 2029 každoročně upraví o vyřazené povolenky na emise, na něž se uvedená kapitola nevztahuje.

(7) Z toho vyplývá, že členské státy by měly Komisi každoročně podávat informace za účelem stanovení množství vyřazených povolenek pro celou Unii na emise, na něž se kapitola IVa nevztahuje.

(8) V souladu s článkem 30f směrnice 2003/87/ES mohou členské státy poskytnout finanční náhradu konečným spotřebitelům paliv v případech, kdy nebylo možné zabránit vyřazení povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa uvedené směrnice. Aby byla zajištěna ekologická vyváženost systému obchodování s emisemi, na který se kapitola IVa uvedené směrnice vztahuje, měla by tato náhrada být přiměřená, nediskriminační a úzce spojená se vzniklými uhlíkovými náklady. Metody používané členskými státy k zajištění toho, že konečným spotřebitelům způsobilým pro finanční náhradu skutečně vznikly uhlíkové náklady v důsledku dvojího započtení nebo nezamýšleného zahrnutí emisí, by měly zahrnovat kontrolu toho, zda příslušné regulované subjekty ve svých schválených monitorovacích plánech používají standardní relevantní podíl o hodnotě 1, stanovení požadavku na standardní relevantní podíl o hodnotě 1 pro příslušné palivové toky podle čl. 75 l odst. 6 prováděcího nařízení (EU) 2018/2066 nebo vyžadování důkazů od konečných spotřebitelů.

(9) Členské státy by měly mít flexibilitu, pokud jde o metodu, kterou používají ke stanovení množství emisí CO_2, jež mají být kompenzovány, aby ji mohly přizpůsobit dané činnosti a typu způsobilých konečných spotřebitelů a omezit administrativní zátěž, pokud daná metoda poskytuje spolehlivý odhad emisí CO_2.

(10) Členské státy by měly stanovit způsobilé období pro poskytování finanční náhrady, aby jej přizpůsobily dotčené činnosti a typu konečných spotřebitelů. Způsobilé období by mohlo být měsíční, čtvrtletní nebo pololetní, ale nemělo by překročit jeden kalendářní rok, aby zůstalo v souladu s ročním cyklem systému EU pro obchodování s emisemi a aby se omezila zátěž konečných spotřebitelů v případě činností, na které se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES.

(11) V souladu s čl. 30f odst. 5 směrnice 2003/87/ES má výpočet finanční náhrady konečným spotřebitelům paliv vycházet z průměrné ceny povolenek v dražbách v příslušném vykazovaném roce. Cenou uhlíku použitou ke stanovení náhrady by měla být průměrná cena ve způsobilém období stanoveném dotčeným členským státem, kdy palivo zakoupili koneční spotřebitelé. To znamená, že členské státy by měly používat průměrnou cenu uhlíku za období, během něhož umožňují konečným spotřebitelům požádat o náhradu, například měsíčně, čtvrtletně nebo ročně.

(12) Aby se omezila zátěž konečných spotřebitelů v případě činností, na které se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, měla by být finanční náhrada poskytnuta během kalendářního roku následujícího po roce způsobilého období.

([3]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1999 ze dne 11. prosince 2018 o správě energetické unie a opatření v oblasti klimatu, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 663/2009 a (ES) č. 715/2009, směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU a 2013/30/EU, směrnice Rady 2009/119/ES a (EU) 2015/652 a zrušuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 (Úř. věst. L 328, 21.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

(13) Aby mohla Komise sledovat uplatňování čl. 30f odst. 5 směrnice 2003/87/ES a tohoto prováděcího nařízení, měly by členské státy každoročně podávat zprávy o finanční náhradě, které poskytly.

(14) Opatření stanovená tímto nařízením jsou v souladu se stanoviskem Výboru pro změnu klimatu,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto nařízení se použijí tyto definice:

1) „konečným spotřebitelem“ pro účely finanční náhrady se rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která je konečným uživatelem paliva ve smyslu čl. 3 písm. af) směrnice 2003/87/ES pro činnost, na kterou se nevztahuje kapitola IVa uvedené směrnice;

2) „dvojím započtením“ se rozumí vyřazení povolenek regulovanými subjekty za účelem propuštění paliv ke spotřebě pro použití při činnosti uvedené v příloze I uvedené směrnice;

3) „nezamýšleným zahrnutím“ se rozumí vyřazení povolenek regulovanými subjekty za účelem propuštění paliv ke spotřebě pro použití při činnosti, která není uvedena ani v příloze I, ani v příloze III směrnice 2003/87/ES, ani se na ni nevztahuje jednostranné rozšíření podle článku 30j uvedené směrnice;

4) „finanční náhradou“ se rozumí kompenzace konečnému spotřebiteli na jakékoli úrovni, včetně nulové, za uhlíkové náklady vzniklé v souvislosti s povolenkami vydanými podle kapitoly IVa směrnice 2003/87/ES a vyřazenými v případech dvojího započtení nebo nezamýšleného zahrnutí;

5) „způsobilým obdobím“ se rozumí období, kdy bylo palivo ve smyslu čl. 3 písm. af) směrnice 2003/87/ES zakoupeno a za které může konečný spotřebitel požádat o náhradu, a to na základě četnosti uplatňování stanovené členským státem, nebo v případě činnosti uvedené v příloze I směrnice 2003/87/ES období, kdy bylo toto palivo použito.

Článek 2

Pravidla pro finanční náhradu na vyšší než nulové úrovni

1. Konečným spotřebitelům, kteří jsou způsobilí k získání finanční náhrady, musely vzniknout uhlíkové náklady v důsledku dvojího započtení nebo nezamýšleného zahrnutí emisí.

2. Metoda použitá ke stanovení finanční náhrady vychází ze spolehlivého odhadu emisí CO_2 vyprodukovaných konečnými spotřebiteli, které byly zpoplatněny.

3. Cena za tunu CO_2, která se použije pro účely finanční náhrady, je průměrná cena povolenek vydaných podle kapitoly IVa směrnice 2003/87/ES v dražbách ve způsobilém období provedených v souladu s akty v přenesené pravomoci přijatými podle čl. 10 odst. 4 uvedené směrnice.

4. Členské státy zajistí, aby finanční náhrada byla poskytována na základě objektivních, nediskriminačních a transparentních kritérií a aby koneční spotřebitelé působící ve stejném odvětví a ve stejné faktické situaci získali finanční náhradu za stejných podmínek.

5. Způsobilé období pro poskytnutí finanční náhrady nepřesáhne jeden kalendářní rok.

6. Jsou-li koneční spotřebitelé způsobilí k získání finanční náhrady, obdrží tuto náhradu během kalendářního roku následujícího po roce způsobilého období.

Článek 3

Podávání zpráv o finanční náhradě

Členské státy Komisi každoročně podávají informace o finanční náhradě v souladu s formátem stanoveným v příloze I. Tyto výroční zprávy Komisi podávají do 30. června roku následujícího po roce, kdy byla finanční náhrada poskytnuta.

Článek 4

Množství vyřazených povolenek na emise, na které se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES

1. Pokud členský stát nerozšířil rozsah působnosti obchodování s emisemi na činnost, která není uvedena v příloze III směrnice 2003/87/ES, roční množství povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, vyřazených v daném členském státě, které odpovídá celkovému množství povolenek, za něž byla poskytnuta náhrada na jakékoli úrovni včetně nulové, se stanoví jako rozdíl mezi ověřenými emisemi vykázanými podle čl. 30f odst. 2 uvedené směrnice a emisemi CO_2 odpovídajícími činnosti uvedené v příloze III směrnice 2003/87/ES a vypočtenými na základě emisí vykázaných podle článku 26 nařízení (EU) 2018/1999.

2. Od roku 2030 vykazují členské státy Komisi do 30. června každého roku údaje o emisích nezbytné pro výpočet emisí CO_2 odpovídajících činnosti, na kterou se vztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, v souladu se šablonou uvedenou v příloze II, počínaje údaji za rok 2028.

Za účelem předkládání údajů o emisích podle prvního pododstavce použijí členské státy metodické pokyny a elektronické šablony nebo specifické formáty souborů poskytnuté Komisí.

Není-li výroční zpráva ve lhůtě uvedené v prvním pododstavci k dispozici nebo je-li neúplná, určí se množství povolenek pro tuto zprávu na základě metodických pokynů poskytnutých Komisí.

3. Členský stát, který jednostranně rozšířil činnost uvedenou v příloze III směrnice 2003/87/ES podle článku 30j uvedené směrnice, je od povinnosti stanovené v odstavci 2 tohoto článku osvobozen za předpokladu, že:

a) průměrné emise za roky 2016, 2017 a 2018 z dodatečné činnosti, na kterou se vztahuje systém EU pro obchodování s emisemi v daném členském státě podle článku 30j směrnice 2003/87/ES, představují množství emisí, které je přinejmenším rovnocenné vnitrostátním emisím CO_2 pod kódem v kategoriích zdrojů 1A4c za tytéž roky;

b) dotčený členský stát zavedl a zachovává opatření pro poskytování finanční náhrady za dvojí započtení na vyšší než nulové úrovni. Osvobození podle prvního pododstavce se vztahuje na vykazování údajů za roky následující po schválení jednostranného rozšíření.

V případě jednostranného rozšíření činnosti podle prvního pododstavce a při splnění podmínek uvedených v písmenech a) a b) se roční množství vyřazených povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, určí na základě celkového množství emisí, za něž dotčený členský stát poskytl finanční náhradu na vyšší než nulové úrovni a které byly vykázány podle článku 3 tohoto nařízení.

4. Členský stát, který jednostranně rozšířil činnost uvedenou v příloze III směrnice 2003/87/ES podle článku 30j uvedené směrnice, je od povinnosti stanovené v odstavci 2 tohoto článku osvobozen. Toto osvobození se vztahuje na vykazování údajů za roky následující po schválení jednostranného rozšíření za předpokladu, že:

a) dodatečná činnost, na kterou se vztahuje systém EU pro obchodování s emisemi v daném členském státě podle článku 30j směrnice 2003/87/ES, nezahrnuje zemědělské činnosti spadající pod kód v kategoriích zdrojů 1A4c;

b) dotčený členský stát stanovil pro všechny palivové toky používané při zemědělských činnostech spadajících pod kód v kategoriích zdrojů 1A4c požadavek na standardní relevantní podíl o hodnotě 1 ve smyslu čl. 75 l odst. 6 prováděcího nařízení (EU) 2018/2066;

c) dotčený členský stát zavedl a zachovává opatření pro poskytování finanční náhrady za dvojí započtení na vyšší než nulové úrovni.

V případě jednostranného rozšíření činnosti podle prvního pododstavce a při splnění podmínek uvedených v písmenech a), b) a c) se roční množství vyřazených povolenek na emise, na něž se nevztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, určí na základě i) celkového množství emisí z činnosti, na kterou se nevztahuje kód v kategoriích zdrojů 1A4c, za něž dotčený členský stát poskytl finanční náhradu na vyšší než nulové úrovni a které byly vykázány podle článku 3 tohoto nařízení, a ii) množství emisí CO_2 vykázaných za příslušný rok pod kódem v kategoriích zdrojů 1A4c v rámci národní inventury skleníkových plynů podle nařízení (EU) 2018/1999.

Článek 5

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 5. listopadu 2026.

Za Komisi
předsedkyně
Ursula VON DER LEYEN

PŘÍLOHA I

INFORMACE O FINANČNÍ NÁHRADĚ

Informace, které mají být obsaženy ve zprávách podle článku 3:

1) název opatření pro poskytování finanční náhrady;

2) datum zahájení opatření pro poskytování finanční náhrady;

3) činnost, na kterou se vztahuje opatření pro poskytování finanční náhrady, včetně odpovídajícího kódu v kategoriích zdrojů společného formátu vykazování (CRF) (podle definice v pokynech Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) pro národní inventury skleníkových plynů z roku 2006);

4) informace o koncepci opatření:

   a) odpovědný příslušný orgán;

   b) minimální prahová hodnota (prahové hodnoty) pro způsobilost k získání náhrady;

   c) způsobilé období a lhůta pro podání žádosti;

   d) popis metody použité ke stanovení emisí CO_2;

   e) průměrná cena povolenek použitá pro výpočet finanční náhrady za každé způsobilé období;

5) počet konečných spotřebitelů paliva, kterým byla v rámci daného opatření poskytnuta náhrada v předchozím roce;

6) odpovídající množství emisí CO_2, za něž byla v předchozím roce poskytnuta finanční náhrada na vyšší než nulové úrovni;

7) celková výše finanční náhrady poskytnuté v rámci daného opatření v předchozím roce.

PŘÍLOHA II

ÚDAJE O EMISÍCH ODPOVÍDAJÍCÍ ČINNOSTEM, NA KTERÉ SE VZTAHUJE KAPITOLA IVa SMĚRNICE 2003/87/ES

Informace, které mají být obsaženy ve zprávách podle článku 4:

1) ověřené roční emise z činností, na které se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, ze spalování paliv v kategoriích zdrojů společného formátu vykazování (CRF), na které se nevztahuje příloha III uvedené směrnice, včetně emisí vyprodukovaných činnostmi, na které se vztahuje příloha I uvedené směrnice, a zaznamenaných pod kódy v kategoriích zdrojů CRF 1B, 1C, 1A3e(i) a 1A4c;

2) roční emise CO_2 z procesů v kategoriích zdrojů CRF 2 A, 2B a 2C vyprodukované mimo činnosti vymezené v příloze I směrnice 2003/87/ES;

3) roční emise CO_2 ze spalování rašeliny v kategoriích zdrojů CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a a 1A4b spadající mimo rozsah činností vymezených v příloze I směrnice 2003/87/ES;

4) roční emise CO_2 ze spalování komunálního a nebezpečného odpadu při činnostech vymezených v příloze III směrnice 2003/87/ES;

5) roční emise CO_2 ze spalování paliv v zařízeních, na něž se vztahují rovnocenná opatření podle článku 27 směrnice 2003/87/ES;

6) roční emise CO_2 ze spalování paliv v důsledku používání zemědělských vozidel na silnicích se zpevněným povrchem, které se vykazují v rámci kategorie zdrojů CRF 1A3b;

7) roční emise CO_2 ze spalování paliv při činnostech, které se dotyčný členský stát rozhodl zahrnout podle článku 30j směrnice 2003/87/ES;

8) veškeré další roční emise CO_2 zaznamenané v kategoriích zdrojů CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a a 1A4b, které nespadají do rozsahu činností, na které se vztahuje kapitola IVa směrnice 2003/87/ES, a nejsou zahrnuty v bodech 1 až 7.

Kódy v kategoriích zdrojů CRF jsou definovány v pokynech IPCC pro národní inventury skleníkových plynů z roku 2006.